

mijmering

salau

Een paar weken geleden liepen mijn geliefde en ik de bedevaart van Valkenswaard naar Handel. Veertig kilometer heen en evenzoveel terug. We zijn goede lopers, geen centje pijn, dus boekten wij vol goede moed een wandelarrangement in de Franse Pyreneeën. Wat superfantastisch mooi is het daar! Ons dorp heette Salau. Dat gaf nog wat verwarring bij het zoeken op internet, ik kreeg hardnekkig de vraag of ik Salou in Spanje bedoelde. Het verschil had niet groter kunnen zijn. Waar in Salou de alcohol door de goten loopt, stroomt in Salau overal helder water door de vele beken.

Bij aankomst kregen we, behalve een allerhartelijkste ontvangst, een map met maar liefst zeventien wandelingen, ingedeeld naar moeilijkheidsgraad, aangegeven met één, twee of drie poppetjes. Wij weten dat wandelen tussen Lieshout en Gemert iets anders is dan in de bergen, dus begonnen we de eerste dag met één, pakten de tweede dag twee, maar verzeilden de derde dag per ongeluk in een klimpartij van wel twaalf poppetjes. We misten een afslag en kwamen midden in de wildernis terecht waar een bergstroompje stijl naar beneden sijpelde en de enige houvast bestond uit glibberige rotsblokken en voor het oog stevige, maar bij wanhopig vastgrijpen als luciferstokjes afbrekende boomstammen. Ik had al wel een vermoeden maar nu weet ik het zeker: ik ben geen berggeit. Ik durf buiten de paden geen stap te zetten. Drie angstige uren hebben we daar geklauterd op handen en voeten, uren waar mijn geliefde - die het iets minder moeilijk had dan ik - me letterlijk en figuurlijk doorheen heeft getrokken. We hebben er de volgende dag om kunnen lachen, vooral om mijn onhandigheid – volgens die van mij hing ik als een ‘geplette kikker’ tegen de helling - maar een gevoel van kwetsbaarheid en hulpeloosheid heeft me nog dagen achtervolgd.

Wat heb je als mens weinig te missen als je bang bent.

Marjolijn Sengers, 15 juli 2018